

Ta ei näinud aga Jutta mitte; sest pärjermeister Wahl ise tuli talle vastu ja seletas, et ta oma tütre nimel temaga tingimiste üle rääkida tahab. Walmoden seletas vihaseks, et tal saadikutega midagi tegemist ei ole; ta olla oma töotuse, ennaft wabatahtlikult wangi anda, ainult pärjermeisteri tütrele annud, ja ainult temaga olla tal oma wabaksäämise tingimiste üle läbirääkida. Seda üteldes läks ta wõerastemajasse tagasi.

Sääls algas kohe suur joomapidu pääle. Kodanikud hooldiswad endid hoolega wõerastemajast eemale. Wastu õhtut sai Walmoden raeherradelt kirjutuse, mis küll wäärt oli, tema senist röömutuju tumestama; sest selles kirjjas anti talle teada, et Jutta oma õigused rüütki kohta oma isa ja linna kätte on annud. Rüütel olla nüüd linna wang ja olla tal ainult raeherradega oma wabaksäämise üle läbirääkimisi pidada.

Detlew v. Walmoden märatses ja farjus; ta ähwardas raeherrasid piigi otša ajada, ja wandus, et ta ennaft ialgi linna wangiks ei anna. Raeherrad naeratasiwad kahjuröömsalt ja seletasiwad talle, et selle kohta kohtudelt, ehk keisri käest õigust tuua wõib. Riikaua aga, kui säält otšust tulnud ei ole, jääb ta nende wangiks.

Et niisugust kohtuotšust kuude kaua oodata wõis, seda teadiswad niihästi raeherrad kui ta rüütel.

Kauplemise ja tingimistega aetasse ilmas igat äri, seda teadiswad minewatel aastasadadel ka üksteisega lepinguid tegewad linnad ja seisused wäga selgesti. Walmodeni sõjasulaste seas oli üks palju ja laugel rändanud wanem mees, keda ajaloo kirjutaja ainult „Heiniks“ nimetab. Selle sama Heintsi saatis rüütel järgmisel päewal otšekohe Jutta juurde ja laskis talle kuustuhat kuldnat lunastuseraha pakkuda. Heints ei olnud wistiiste mitte sõnadega kiski, et pärjermeisteri tütrekest järeleandmisele meelitada, kuid kõik tema katjed oliswad asjata.

Jutta seletas, et temal kõige selle looga enam midagi tegemist ei ole: ta olla oma õiguse linnale annud ja ainult raeherradega olla rüütlik tegemist. Heints tuli tagasi ja tõi rüütlike kurwa teate.

Wähe ajal oli linna nõukogu poolt Walmodenile jälle kirjutus tulnud, milles talle ettepanekuid tehti. Teiste nõudmistest eesotšas seisis see: raeherrad tahta hääd juhtumist tarwitada, et linnale metša muretšeda, mida Detlew v. Walmoden lunastusehinnaks andma pidawat. Rüütel kiskus kirja puruks ja wiskas tüüdid raekoja teendriile vastu nägemist.

Kelteistkümmend päewa oliswad nii mööda läinud. Det-

lew v. Walmoden oli ühes oma meestega röömsat elu elanud: söödi ja joodi wära hommitust hilja õni; ühestoodud mängumehed mängisiwad neile tantsuks Riisugune lõbus elu hakkas linna elanikkude pääle meelitawalt mõjama. Linna nõukogu poolt oli küll kõwasti ärakeelatud kellegil Walmodeni meestega tegemist teha, kuid Wahni kodanikkude seas oli joodikuid, kes hääd meelt tundiswad, kui nad furd ilma hinnata oma janu kustutada wõisiwad. Siis leidis ka weel, nagu ajaloo kirjutaja põlastusega tähendab, mõningaid tüdrukuid ja naesi, kes vähemalt wõerastemaja ees Walmodeni meestega mõne tantsu teerutasiwad. Pärjermeisterile kõneldi koguni, et Walmoden kõsise wandeseltšit ajutanud olla; temal olla õjawai mehi, kes kodanikka tema poole meelitanud. Nende ja oma sõjasulastega tahta ta linna ja nõukogu vastu wägivalda tarwitada.

Kui Wahl sellest wandeseltšist kuulis, kutsus ta raeherrad kofku ja finnieste uste taga tehti tähtis otšus. Raeherrad ise läksiwad pärast seda koosolekut siia ja sinna majadesse ja pidasiwad meestega jalaja läbirääkimisi.

Ühel õösel kogusiwad pärjermeisteri õuele sõjariistus kodanikud. Kui neid sada tükki koos oli, läksiwad nad pärjermeisteri ja raeherrade juhatusel wõerastemajasse, milles Walmoden oma meestega magas, kõitsiwad neid kinni ja wõtsiwad sõjariistad ära. Siis pandi rüütel ühte linnatornis olewasse wangikambriisse kinni, sest et ta linna wastu kurja nõu oli pidanud. Tema sõjasulased aga wiidi ilma sõjariistuta linna wärawa juurde ja lasti sääls tähenduslega lahti, et nad endid enam linna läheduses ei näitaks.

Järgmisel päewal pidustasiwad linna raeherrad selesamas wõerastemajas, kus Walmoden senini oma meestega prassinud ja joonud oli, ja tarwitasiwad temast ülejäanud sõõgi ja joogi tagawara ära.

Wangi kohta peeti pillawaid ja teotawaid kõnešid; pärjermeister ei tunnud uhkuse pärast isennast enam ära, kuid ometi oli õnnetus talle nii lähedal.

Tema oma katusse all oli äraandja, sääls oli Walmodenil truu ja ustaw sõber, ja see oli Jutta. Heints, see wäsimata waheltkaupleja oli ifka jälle ilmunud, et Juttaga oma isanda wabaksäämise üle läbirääkida; tal oli selle juures aga weel teine eesmärk: ta mõistis Jutta huwitust wangi kohta äratada, temas uhleid tulewiku lootusi elusse kutsuda. Wiimaks pani ta jala kofkutulekud Jutta ja Walmodeni wahel toime. „Kogemata“ tuli kofkupuutumine tänawal, „kogemata“ trehwas Jutta rüütliga mõne tuttawa perekonna aia ääres